

Đề Tiểu Giai Phi

Contents

Đề Tiểu Giai Phi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6

Đề Tiểu Giai Phi

Giới thiệu

Tên gốc: Không biết nên khóc hay cười Thể loại: đam mỹ, nhất thụ nhất công, nhẹ nhàng, thanh thủy văn. Editor: Kei.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-tieu-giai-phi>

1. Chương 1

Răng rắc, ta tiện tay bẻ một đoạn có một đóa hoa nho nhỏ có màu như hoa lan, đang muốn bẻ thêm một cành khác.

Đóa hoa nhỏ này tuy rằng vô danh, nhưng trông cũng rất đáng yêu.

“Cẩn thận!” phía sau có người la lớn.

Bỗng nhiên, có một thân ảnh màu xanh vọt lại đây, nhanh đến mức khiến ta có chút giật mình. Thân ảnh màu xanh nọ ôm ta lần mấy vòng. Phía sau, một hắc y nhân tay cầm đao sáng loáng, mang theo sát khí bổ tới.

Keng! Người thanh niên vừa mới ôm ta lập tức rút đao ngăn lại, cứng rắn đem hắc y nhân đánh lui vài bước.

Đao pháp của thanh niên nhanh như thiểm điện, ánh đao như hồng, giống như từng đợt sét đánh xuống, hắc y nhân kia rõ ràng không phải đối thủ của hắn, bị đánh cho chỉ có thể chống đỡ mà vô lực hoàn thủ.

Ta nhìn xem mắt cũng choáng váng, hắn từng chiêu đánh qua đều là tuyệt đỉnh xinh đẹp, đao pháp loại này ta đại khái cũng chỉ gặp qua bảy tám lần mà thôi.

“Đao pháp quá đẹp! Vô cùng đặc sắc! Quá lợi hại quá lợi hại! Được lắm! Đánh cho hắn hoa rơi nước chảy luôn!” Ta quá mức cao hứng mà nhảy lên vỗ tay ủng hộ.

Thanh niên tức giận một đao bổ tới đánh rớt đao của hắc y nhân, tên kia thấy tình thế không ổn, xoay người vọt tiêu thất.

“Người là đồ ngốc hả?” Thân ảnh thanh niên nhẹ nhàng xẹt qua, tức giận đánh một chưởng lên trán ta, mắng to: “Thanh đao kia chém tới trên đầu rồi người cư nhiên còn hái hoa? Lúc này sao không trốn? Còn ở đó mà ủng hộ! Người là đồ ngu sao hả?”

Ta không hiểu hẳn tức giận cái gì, đứng ngây người ngửa mặt nhìn hắn, vốn cao hơn ta nửa cái đầu.

Hình như ta không nhận ra hắn đi?

Gương mặt của thanh niên kiên nghị, góc cạnh rõ ràng thâm thúy, mày kiếm anh mục, lúc này đang mím chặt môi tức giận nhìn ta.

“Trốn?” Ta kỳ quái nhìn hắn, không rõ vì sao phải chạy trốn.

“Người!” Hắn hung hăng trừng mắt liếc ta một cái, gương mặt như đang muốn hỏi “Người thật là đồ ngu?”. “Quên đi, ta mặc kệ người, tự người biết lấy vậy.”. Hắn đối với ánh mắt đầy nghi hoặc “tại sao phải chạy trốn” của ta vô lực thở dài.

Đúng lúc này, đột nhiên lại vọt đến bốn năm hắc y nhân, mỗi người đều cầm đao chìa về phía chúng ta.

Thanh niên kia mày kiếm dựng lên, thán một hơi “Thật sự dính phải người này rắc rối!” Nói xong, hắn ôm ngang ta thả người nhảy lên, chỉ chớp mắt đã bay ra ngoài vài trượng, giống như đao pháp kia, cũng là tuyệt đỉnh khinh công.

“Thật lợi hại! Thì ra người không chỉ đao pháp tốt, cả khinh công cũng rất cao cường!” Tiếng gió gào thét bên tai, ta lớn tiếng tán dương hắn.

Hắn vừa bay vừa hung hăng trừng mắt nhìn ta, giống như muốn đem ta thiên đao vạn quả, không nói lời nào, ta tự biết mất mặt, không còn cách nào khác hơn là ngậm miệng.

Bay hồi lâu, tới trước một gian miếu đồ nát, mấy hắc y nhân kia khinh công không cao bằng hắn, hắn là thoát được bọn chúng rồi.

Thanh niên thả ta xuống, ta phải phải một chút bùn đất dính trên xiêm y tơi lụa đất tiền, ngồi nhìn hắn lấy củi, nhóm lửa. Hắn thấy ta không có ý hỗ trợ, lại thán một hơi. Lửa nhóm tốt rồi, hắn ngồi vào bên cạnh ta, vẻ mặt cam chịu.

“Người danh tự là gì?” Thấy ta nhìn, hắn thở dài, lần thứ ba trong buổi tối này, rốt cục mở miệng nói chuyện.

“Danh... tự?” Ta nghiêng đầu nhìn hắn. Chỉ hỏi danh cùng tự thôi à? Sao không hỏi họ vậy?

“Đúng! Danh tự!” Hắn đáp lại, cũng bắt đầu nghiêng răng __=|||

“Yến, Thung Dung” Ta nói.

“Yến Thung Dung” Thanh niên lặp lại.

“Còn người?”

“Thượng Quan Chiêu Nhiên”, hắn ném khúc củi vào đồng lửa, lửa reo tí tách.

Thì ra là Thượng Quan gia Tam công tử, khó trách có được đao pháp đẹp mắt cùng với khinh công cao cường.

Thượng Quan, Mộ Dung, Vũ Văn, Chung Ly là tứ đại gia tộc hùng cứ bốn phương, trên giang hồ ai mà không biết? Phía đông Thượng Quan gia đao pháp danh chấn bốn bề, phía nam Mộ Dung gia song kiếm độc bộ thiên hạ, phía tây Vũ Văn gia chưởng pháp không người địch nổi, phía bắc là Chung Ly gia ám khí khó lòng phòng bị.

“Được rồi, Yến Thung Dung, ta chỉ có thể bảo vệ người một buổi tối nay, mai sẽ rời đi, người tự biết lo lấy đi.” Nói thì nói vậy, nhưng về mặt hắn chẳng có chút tin cậy nào.

“Rời đi? Người đi đâu?” Ta tò mò hỏi.

“Có nói người cũng chẳng biết.” Hắn khinh bỉ nhìn ta. “Ta muốn đi Hàng Châu.”

Ánh mắt ta chợt sáng lên. “Ta cũng đi tới đó! Hàng Châu ta rất quen thuộc! Nhà ta ở đó mà.”

Thượng Quan Chiêu Nhiên nghe thế liền hứng thú, tròn mắt hỏi ta: “Vậy người biết Hàng Châu Mộ Dung gia sao?”

“Biết a. Mộ Dung gia từ đương gia cho tới sủng vật Tiểu Hoa ta đều quen thuộc, bất quá Tiểu Hoa không thích người lạ, sẽ lấy vuốt cào người, người tìm nó làm gì?” Ta nhìn hắn, nghĩ nghĩ lại bổ sung: “Đúng rồi, người cũng đừng mong lấy được gì bí mật từ miệng ta, miệng ta kín lắm.”

Miệng hắn kéo kéo, lại nghiêng rằng: “Ta tìm con mèo làm cái gì? Ta tìm là chủ nhân con mèo, Mộ Dung Tứ công tử Mộ Dung Yến! Yến Thung Dung, người biết hắn sao?”

“Biết nha.” Ta lười biếng thuận miệng đáp. “Tìm làm gì?”

“Chuyện của hắn không có gì người không biết?”

Ta gật đầu: “Không gì không biết.”

Thượng Quan Chiêu Nhiên nhìn rừng cây bên ngoài tối đen như mực, vầng trăng khuyết nhô lên cao, đêm chính nùng. Gương mặt trẻ tuổi mang nồng đậm sùng bái, là loại tinh khiết đơn thuần cùng ngay thẳng mà chỉ có tiểu tử vừa chập chững giang hồ mới có. “Mộ Dung Yến võ nghệ có thể nói là nhất tuyệt, trứ danh bởi uyển chuyển quỷ mị. Đạo pháp của ta tuy sắc bén, nhưng lại thiếu phần linh hoạt, cho nên muốn cùng hắn quá mấy chiêu, học tập học tập.”

“Nga, nguyên lai là vậy. Thường xuyên có người như thế, bất quá đa số không được như nguyện, còn muốn xem tâm tình thế nào mới quyết định so hay không so.”

“Di? Làm sao người biết? Mộ Dung Yến sao lại không thể so võ a?” Hắn kinh ngạc.

“Sao ta không biết? Những người đó là ta khiến lui a. Sao không thể so võ? Tại vì lười động thủ.” Ta không quản hắn có tin không tin, tiếp tục nói. “Bất quá người có đuổi tới Hàng Châu cũng không gặp người.”

“Tại sao? Hắn không ở Hàng Châu à?”

Ta gật gật đầu cam chịu, đúng là không ở Hàng Châu.

Thượng Quan Chiêu Nhiên vỗ tay một cái: “Ta nhớ ra rồi! Hắn năm ngày trước một mình đơn độc ở Cẩm Châu diệt Viêm Nhụ tà giáo, thật lợi hại! Hiện tại đại khái còn đang trên đường quay về Hàng Châu đi.”

“Thông minh.” Ta gật đầu tán thưởng, “Có muốn cùng ta đi chung đường về Hàng Châu không?”

Hắc liếc mắt nhìn ta chằm chằm, tức giận nói: “Người là muốn ta làm bảo tiêu cho người đi...”

Ta cười hắc hắc, từ chối cho ý kiến.

“Đúng rồi. Người tên công tử ngu ngốc tay trái gà không chặt này, thế nào lại bị người đuổi giết? Kia đều là tử sĩ tà giáo.”

Ta từ trong y phục lấy ra một hạt châu hơi hơi phát hào quang.

Thượng Quan Chiêu Nhiên kinh ngạc thở dốc, xem hắn biểu tình cũng biết hắn nhận ra đồ vật kia.

Hạt châu này là vật phẩm mà tà giáo nhân một mực tìm kiếm, chỉ cần trước khi hào quang của nó biến mất, đem đi luyện đan, đối với võ công tà giáo chí âm chí tà có tác dụng trợ giúp rất lớn, nếu rơi vào tay tà giáo, võ lâm đầy lên tinh phong huyết vũ cũng là điều dễ hiểu.

Hắn nhíu mày trầm tư một lát, mới giật mình: “Ta hiểu rồi! Mộ Dung Yến ở Cẩm Châu diệt Viêm Nhụ tà giáo, đoạt lại hạt châu. Người là bằng hữu của hắn, cho nên hắn vì giấu diếm kẻ khác, đem hạt châu lưu người giữ, chính hắn đánh lạc hướng tà giáo tầm mắt. Người không có võ công, sẽ không dễ dàng bị phát hiện mang theo hạt châu này, nhưng vẫn bị truy ra, nên mới có nhiều người đuổi giết như thế đúng không?”

Hắn suy luận, càng nói càng tức giận: “Mộ Dung Yến người này cũng thật là! Cho dù người là bằng hữu cũng không thể để người không có võ công như người mạo hiểm vậy chứ!”

“A! Không phải! Không phải đâu!” Ta vội vàng biện giải.

“Người đừng nói tốt cho hần!” Hần phản nộ: “Quên đi, ta cùng người quay về Hàng Châu đi, xem như ta không may. Hạt châu này nhìn qua xem chừng có một tháng sẽ mất hào quang, một tháng, vừa lúc tới Hàng Châu.”

Ta nhún nhún vai, cảm thấy bất đắc dĩ vì hần không thèm nghe ta nói, đồng thời hiểu được có một thanh niên chân chất như Thượng Quan Chiêu Nhiên đi cùng một đoạn cũng không sai, cho nên liền ngậm miệng không buồn giải thích nữa.

Không biết nên để tên em là Thung Dung hay Thông Dong nữa ~ @_@

2. Chương 2

“Tiểu Chiêu!” Ta ngồi trong quán trà, cao hứng phất tay hô to với Thượng Quan Chiêu Nhiên đang vội vàng chạy đến.

Hần gương mặt giận dữ xoay người xuống ngựa, vỗ mạnh cái bàn. Thượng Quan Chiêu Nhiên khí lực không phải tầm thường, cho dù không rót nội lực vào, cái bàn của tiệm trà vẫn vang lên cách một tiếng, những vết rạn nhỏ nhanh chóng lan ra, lách cách, cái bàn đã bể thành bảy tám phần, mấy người trà khách khác liền run rẩy, lập tức cúi đầu, xem như không thấy.

“Yến Thung Dung!”

Hần nghiêng răng nghiêng lợi, “Hỗn trướng! Vừa rồi ta vất vả lắm mới đánh đuổi những người đó, người cư nhiên quang minh chính đại ngồi trong quán uống trà? Chết không đủ có phải không?!” Hần túm lấy cổ áo ta lắc lắc.

Đây là màn diễn đã lặp lại bốn năm lần trong vòng mười ngày qua. Ta thật không hiểu hần khẩn trương vậy để làm gì, không phải chỉ là vài cái lâu la tà giáo đuổi giết thôi sao, hần không phải toàn bộ đều giúp ta chống đỡ rồi à, có cần khẩn trương đến vậy không?

“Yến Thung Dung! Chính nhờ người nghênh ngang như vậy mới có chuyện, mới khiến ta giúp người che chắn vất vả đến thế! Người còn không biết đường mà chạy trốn!”

Ta bị hần phản hận ánh mắt bao lấy, cảm thấy thật cam chịu, người trẻ tuổi bây giờ a, làm sao cứ luôn lo buồn vô cớ đâu?

“Tiểu Chiêu, đến đến đến, đừng nóng giận, uống trà uống trà

” Ta mỉm cười trấn an.

Thượng Quan Chiêu Nhiên ngửa đầu uống một chén, “mệt chết ta! Từ lúc cùng người chung đường, một ngày ít nhất giải quyết bốn lần đuổi giết! Chưa tới được Hàng Châu mạng ta xong rồi

” Hần ai oán kêu.

“Thung Dung, chúng ta không tiếp tục ở lại tiểu trấn này được, bọn họ rất có thể sẽ đuổi giết tới đây.”

“Đúng đúng, Tiểu Chiêu, chúng ta mau mau rời đi thôi.”

Hần trợn trắng mắt liếc ta, “Người cũng biết phải chạy trốn à?”

“Trà nơi này uống không ngon, Dương Châu cách đây vài dặm, trà nơi đó là thượng cống cấp hảo trà, còn có đường thổ ngư, Dương Châu sao phạn, tạp phẩm bất bảo, ta muốn ăn!

chúng ta nhanh chóng rời đi đi!” Ta hưng phấn nói.

“...”

Hần quăng ta lên ngựa như quăng hành lý, sau đó chính mình cũng lên một con ngựa khác, tuyệt trần mà đi.

~~Một số người nhận xét truyện này khá nhạt nhẽo và vô vị.

Okay, làm vì thích thôi. Mấy tiếng đồng hồ ngồi gõ chẳng là bao mà (;_____);)

Tặng Shiro:X

3. Chương 3

Dương Châu khách ***.

Ta lắc lắc từ trong phòng đi ra, vừa đặt chân xuống thang lầu, tất cả khách đến ăn cơm bỗng chốc đều ngây dại, khắp gian phòng đều vang lên tiếng hút không khí, mấy chục ánh mắt rập ràng hướng ta nhìn chăm chăm.

Thượng Quan Chiêu Nhiên phụt một tiếng đem trà trong miệng phun sạch, hần mở to hai mắt, bất khả tư nghị nghẹn họng nhìn ta trân trối. Ta nhú nhú mày, Thượng Quan gia dạy dỗ hài tử thật không có giáo dưỡng

~Bỗng nhiên, hần trong mắt bốc hỏa, tạch tạch tạch vài bước đã chạy tới, thô lỗ kéo lấy tay áo túm tha ta trở về phòng.

Hần khép lại cửa phòng, răng nghiến đến mức vang lên tiếng kéo kẹt: “Thung Dung! Đừng nói cho ta người thật ra là nữ!”

Ta có điểm ủy khuất nhìn hần: “Người không phải đã nói ta không nên đường hoàng như vậy sao? Ta đang giả trang làm nữ tử a! Bọn họ truy đuổi Yên Thung dung là nam tử, ta xuất hiện trong hình dạng nữ tử không phải được rồi sao?”

“Người người người!” Mặt của hần thoát xanh thoát trắng, hơn nửa ngày mới thốt nên lời: “Người mặc thành như vậy, có nhìn thấy ánh mắt của những nam nhân khác hay không hả?! Người tên thiếu gia này không biết được giang hồ hiểm ác, gương mặt trưởng thành như vậy, vốn đã gây sự, còn mặc nữ trang, người hết muốn sống rồi đúng không?!” Hần nói, lại vừa xoa vừa nắn gương mặt ta.

“Còn không có võ công phòng thân, nam nhân kia nếu, nếu” Hần nói không ra, “nếu” một hồi, rồi cam chịu nói “Nếu ta không bên cạnh người, vậy người, vậy người”

Ta hứng thú nhìn hần, cảm thấy chọc ghẹo hần hơi quá, mới cười cười với hần, hần bỗng nhiên quay đi, mặt hơi hồng.

“Ta đi đổi về nam trang.” Ta nói, Thượng Quan Chiêu Nhiên xoay người muốn đi.

“Tiểu Chiêu!” ta nghĩ đến điều gì, gọi lại hần.

Hần vẻ mặt không kiên nhẫn quay lại: “Lại có chuyện gì?”

“Nhưng là người đã nói ta nghênh ngang rêu rao quá mức.”

Thượng Quan Chiêu Nhiên ánh mắt lay động một lúc lâu sau mới nói: “Người mặc nữ trang lại càng rêu rao... Những người đó... ánh mắt cứ như muốn lột sạch người vậy...” hần liều mạng gỡ đầu, trên mặt cực kỳ buồn rầu, tựa hồ còn có lời muốn nói.

Ta nghiêng đầu nhìn, chờ hần nói tiếp.

“Ai...” Hần thở dài. “Thung Dung người vẫn là mặc lại nam trang đi... Rêu rao cứ rêu rao, cùng lắm thì về sau ta... ta liều mạng thêm một chút... bảo vệ người là được.”

“Bảo vệ?” Ta khó hiểu, muốn bảo vệ ta sao?

“Người là người đầu tiên nói muốn bảo vệ ta.”

Thượng Quan Chiêu Nhiên gương mặt ngăm đen nháy mắt đỏ lên, không biết phải nói gì, đành phải bạo hô lên: “Người này tên công tử nhà giàu, xem người bộ dạng tể da nộn thịt, lại không biết thế sự hiểm ác, bị đuổi giết còn không biết nguy hiểm. Trước kia người liều mạng bảo vệ người nói vậy cũng không ít! Người bớt gạ người đi! Cái gì mà đầu tiên! Nhanh đi thay quần áo đi!” Nói xong, hần đá cửa mà ra.

Ta méo mào, nhìn hần ở ngoài khép lại cửa.

Hắn tại sao lại không tin?

Từ lúc ta vừa sinh ra đã được người khác nói cho biết phải bảo vệ gia tộc, dù là hi sinh chính mình.

Người đầu tiên nói phải bảo vệ ta, thật sự chính là Thượng Quan Chiêu Nhiên.

Thay trở về một thân nam trang, ta lắc lắc đi ra ngoài. Thượng Quan Chiêu Nhiên chính đang đứng ở góc rẽ. Ta nhảy lại kéo tay hắn, chỉ chỉ lên nóc nhà của khách ***, Thượng Quan Chiêu Nhiên tà liếc ta một cái, cam chịu đem ta đi lên.

“Thung Dung, ngươi lại muốn đùa giỡn cái gì nữa?”

“Ánh trăng đẹp quá! Đến đến đến ~ ngắm trăng ngắm trăng

” Ta chỉ vào vầng trăng tròn nhô lên đến đỉnh vui vẻ nói.

“Ngươi, ai, quên đi... Ta xem, ở đâu có người bị thế gian đuổi giết còn thoải mái nhàn hạ như thế, chỉ có mình ngươi...”

Nghe hắn nói vậy, ta cảm thấy hắn là nên đem ưu điểm này phát huy thêm, vì thế cầm lấy ống tiêu bên hông, thổi lên.

Thượng Quan Chiêu Nhiên nghe được tiếng tiêu, quay lại liếc nhìn ta, rồi lại quay đi, nhắm mắt lắng nghe.

“Thung Dung, nhà ngươi buôn bán sao? Ngươi trở về nhà liền kế thừa tổ nghiệp không hành tẩu giang hồ nữa sao?” Ta thổi xong một khúc, hắn bỗng nhiên mở to mắt, chớp chớp nhìn ta.

Ta không hiểu lắm ý tứ cho nên trầm mặt nhìn hắn.

“Cũng đúng... ngươi này công tử nhà giàu ... cũng không chịu nổi giang hồ tinh phong huyết vũ... không giống loại người thô thiển như ta...” Hắn cười cười tự giễu: “Quên đi, xem như ta chưa hỏi.”

“Nhà ta đã có đại ca đương gia. Ta sẽ tiếp tục hành tẩu giang hồ.” Ta nói.

“Kia..... kia..... ta..... ta.....” Hắn lắp bắp.

“Cái gì?” Ta nghiêng đầu.

Hắn nhắm mắt, ngửa đầu nói: “Ta bái phỏng xong Mộ Dung Yến cũng tiếp tục hành tẩu giang hồ, ngươi nguyện ý cùng ta sao?”

“Được a. Đi cùng với ngươi ta thoải mái vô cùng ~” Ta trêu tức nói.

Hắn lầm bầm: “Ngươi một đường cơm đến há mồm, y đến thân thủ, rước lấy sát thủ ngươi phụ trách đứng ủng hộ ta phụ trách chắn đỡ, đương nhiên thoải mái rồi...”

4. Chương 4

Hàng Châu.

“Hạt châu này làm sao bây giờ?” Thượng Quan Chiêu Nhiên cầm lấy hạt châu đã mất đi ánh sáng hỏi ta. Đạo gần đây tà giáo đã không còn truy giết, hạt châu này đã tan hết hào quang, đối bọn họ cũng không còn tác dụng.

“Còn làm thế nào? Vứt đi thôi.” Ta cầm lấy hạt châu từ tay hắn, tiện tay ném đi, quăng nó vào mặt hồ gợn sóng.

“Như vậy là tốt rồi, chúng ta không cần lại vất vả đối phó sát thủ nữa.”

“Không phải “chúng ta vất vả”?” Hắn tà liếc ta: “Đối phó sát thủ là ta, vất vả cũng là ta, không phải ngươi. Ta xem ngươi thoải mái cao hứng lắm thôi.” Hắn lạnh lạnh châm chọc.

“Ha ha ~” Ta cười gượng, không đường cãi lại.

“Thung Dung, ta trước đưa ngươi về nhà, chờ bái phỏng mộ Dung Yến xong lại đến tìm ngươi?” Hắc hỉ, biểu tình có chút thương cảm.

“Mục đích của ta cũng là Mộ Dung gia.” Ta vừa đi vừa đá hòn đá nhỏ.

“Nga? Đúng rồi, ngươi hình như là Mộ Dung gia thế giao.”

Hai người không hiểu sao đi rất chậm, một đường trầm mặc, rốt cục vẫn tới trước cửa nhà Mộ Dung gia.

Ta đang muốn bước lên đẩy cửa, Thượng Quan Chiêu Nhiên giữ chặt tay ta nhủu mày nói: “Thung Dung, cho dù ngươi là bằng hữu Mộ Dung gia cũng không nên vô lễ như vậy, phải gõ cửa.” Nói xong, hắc tiến lên gõ cửa.

Thật sự là hài tử ngoan hiểu lễ phép a

~Không bao lâu, có một nha hoàn mở cửa.

“Xin hỏi công tử tìm ai?”

Thượng Quan Chiêu Nhiên chấp tay nói: “Tại hạ Thượng Quan Chiêu Nhiên, muốn tìm Mộ Dung Tứ công tử Mộ Dung Yến chỉ giáo võ nghệ.”

Nha hoàn kia nói: “Nguyên lai là Thượng Quan gia công tử, thực xin lỗi, Tứ công tử hắc... Nha! Công tử! Ngươi đã trở lại!” Nàng xoay chuyển ánh mắt, nhìn đến ta lập tức mặt mày hớn hở chạy đến “Tứ công tử! Ngươi đã trở lại a, Tiểu Hoa mỗi ngày trên chui dưới lủi tìm ngươi a! Ta cùng Cúc Hồng bị nó làm cho nhất phát xuất thế, nhị phát thắng thiên!”

Ta thở dài, ta còn chưa kịp cùng nàng nháy mắt đầu, thật đúng là khóc không ra nước mắt.

“Cúc Lục, ngươi trước cùng đại ca nói, Tiểu Yến đã về rồi, chính thức vì diệt Nhụ Viêm tà giáo phục mệnh. Hơn nữa hạt châu kia cũng đã giải quyết.” Ta đối Cúc Lục phân phó.

Cúc Lục khom người nói: “Vâng, Tứ công tử.” Bỗng nhiên lại gần đây lặng lẽ nói: “Ai nha, công tử a, hiếm thấy ngươi cùng người khác thân cận như vậy đầu, Thượng Quan công tử kia là sao vậy nha?”

Ta liếc mắt trừng nàng một cái “Bị ngươi hại chết!”

Khi ta quay đầu tìm Thượng Quan Chiêu Nhiên lại ngạc nhiên phát hiện phía sau không một bóng người.

Cư nhiên đi rồi ta cũng không phát hiện? Là hắc khinh công cao hơn ta sao? Điều này.. tựa hồ không có khả năng đi. Chẳng lẽ... ở chung với hắc hơn một tháng, độ cảnh giác của ta... hạ thấp sao?

Ai... hiện tại chậm một bước, ta có tìm cũng chưa chắc tìm được. Trong lòng cư nhiên có chút mất mát, đây là điều... chưa bao giờ có.

Ba ngày sau.

“Tứ công tử, có người bái phỏng, là Thượng Quan gia Tam công tử.” Cúc Lục tiến vào báo.

Ta vui mừng đứng lên, đến rồi! Ta đoán hắc sẽ đến, bất luận là hắc muốn cùng Mộ Dung Yến giao thủ vẫn là cùng Yến Thung Dung ước định, hắc chắc chắn sẽ đến.

Ta khiêu lui tả hữu, một mình đi vào hoa viên.

Thượng Quan Chiêu Nhiên đứng ở trong vườn quay lưng về phía ta, dính một thân bông tuyết.

“Tiểu Chiêu!” Ta muốn đi kéo tay hắc, biểu tình của hắc dường như sợ ta như rắn rết phát khai tay ta: “Đừng đụng vào ta! Mộ, Dung, Yến!” Hắc tựa hồ cảm thấy được chính mình kích động, lập tức khôi phục lại nhất quán lạnh lùng, “Mộ Dung Tứ công tử, ta là đến thỉnh giáo võ nghệ.”

Ta vẫn như trước bình tĩnh nhìn hắc.

Thượng Quan Chiêu Nhiên cùng ta bất đồng, hắc thập phần thẳng thắn, hỉ nộ ái ố đều viết trên mặt, ta như vậy bình tĩnh nhìn hắc, bất quá mới nửa nén hương thời gian hắc liền chịu không nổi, cả giận nói: “Mộ Dung Yến! Ngươi lừa ta!”

“Ta không có lừa ngươi.”

“Ngươi nói ngươi gọi Yến Thung Dung!” Hấn nghiêng răng nghiêng lợi.

Ta híp mắt, cười rộ lên: “Lúc trước ngươi hỏi ta danh cùng tự, ta họ Mộ Dung danh Yến tự Thung Dung. Ta không có lừa ngươi.”

Hấn ngẩn người, lập tức tiếp tục chỉ trích: “Nhưng khi ta nói đến Mộ Dung Yến tại sao ngươi không nói chính là ngươi.”

“Ta cũng chưa nói ta không phải, lúc ngươi hỏi về Mộ Dung Yến ta trả lời chưa từng có một chữ “hấn”.”

Thượng Quan Chiêu Nhiên lại sững sốt, bắt đầu có chút hỗn hển: “Ngươi nói ngươi không biết võ công! Ngươi nếu là Mộ Dung Yến vì cái gì còn muốn ta đến bảo vệ?! Muốn ta làm bảo tiêu cho ngươi?! Ngươi đùa giỡn ta!”

“Ta cũng không nói ta không biết võ công a.” Ta thực vô tội, mọi người có thể xem lại đoạn trước, ta chưa từng nói qua ta không biết võ công. “Ta cũng không có nói muốn ngươi làm bảo tiêu a. Ta chỉ muốn đi cùng ngươi đoạn đường, là ngươi tự nguyện làm bảo tiêu cho ta, hơn nữa ngươi không nghe thấy thiên hạ nói Mộ Dung gia Tứ công tử lười hiểm thấy sao?”

“Nhưng là ngươi, ngươi, ngươi rõ ràng là một bộ mười bảy, mười tám tuổi a! Mộ Dung Yến trong truyền thuyết đã hai mươi bốn tuổi!”

“Không phải hai mươi bốn, là hai mươi ba. Diện mạo của ta trưởng thành như vậy, biết kêu ai đây? Hơn nữa ngươi nhìn xem hai mươi ba, hai mươi bốn chẳng phải chỉ có mười chín? Mấy thứ như bộ dáng căn bản là không đáng tin thôi ~”

“Ngươi~” Hấn tựa hồ buông tha cùng ta lý luận, rút đao ra nói: “Quên đi, hôm nay ta đến không phải cùng ngươi nói mấy chuyện này, đến luận võ! Xuất ra song kiếm của ngươi đi!”

Ta thở dài, ta còn chưa nói xong mà. Ta tiện tay bẻ một nhánh cây. Còn chưa kịp bẻ nhánh thứ hai, bên kia Thượng Quan Chiêu Nhiên đã giận dữ kêu lên: “Mộ Dung Yến! Ngươi xem thường ta có phải không? Ngay cả so chiêu với ta cũng không muốn so?”

Ta nhú mày, “Ta đang lấy vũ khí a.” Nói xong, lại bẻ một cành.

“Nhánh cây? Mộ Dung gia không phải dùng song kiếm sao?”

“Song kiếm? Đúng vậy. Nhưng mà kiếm quá nặng, mang theo rất phiền toái, ta từ trước tới giờ đều là bẻ hai cành cây làm vũ khí, ngươi cứ hỏi bất kỳ người nào trong Mộ Dung gia, Tứ công tử chưa bao giờ dùng song kiếm, chỉ dùng cành lá.”

Bộ dạng hấn như sắp học máu, giận dữ trừng ta, “Nguyên lai lần đầu tiên gặp ngươi... Ngươi không phải không biết mặt sau có sát thủ, mà là muốn lấy vũ khí...! Ách! Ta sao lại ngốc như vậy chứ!”

Ta gật gật đầu. Lần đầu tiên là hấn vọt lại muốn bảo vệ ta, tốc độ mau đến mức ta tránh cũng không thoát, lại tự cho là ta không biết võ công, xem ra do thói quen lười mang kiếm khiến hấn hiểu lầm.

Thượng Quan Chiêu Nhiên đao pháp tuy rằng sắc bén, nội lực tốt hơn ta nhiều, nhưng dù sao khuyết thiếu kinh nghiệm giao thủ, biến chiêu không đủ linh hoạt. Hơn nữa, theo như lời hấn thì đao pháp rất thật, thân pháp không nhẹ nhàng bằng ta, thật không phải đối thủ của ta, nhưng ta cũng phải phí một nén hương thời gian mới đem đao hấn đánh rớt trên mặt đất.

Dùng nhánh cây trên tay ta, đem hấn đao đánh rớt.

Thượng Quan Chiêu Nhiên bị ta chặn ngã trên đất, hấn có chút suy sụp, không nói được lời nào. Ta áp lên, chống hai tay bên người hấn, tóc dài của ta rơi xuống, bầu trời có chút bông tuyết từ từ rơi, hấn lẳng lẳng nhìn ta, ta thu liễm vẻ cà lơ phớt phơ cùng che dấu đậm mực ngày thường.

“Tiểu Chiêu, trước mặt ngươi, ta tới bây giờ vẫn luôn là tên Yến Thung Dung đáng ăn đòn kia.” Ta thật tình cười rộ lên: “Tuổi cười của ta trước mặt ngươi đều là chân thực.”

“Tiểu Chiêu, người thật sự là người đầu tiên nói phải bảo vệ ta. Từ khi ta sinh ra đến nay, mọi người đều nói cho ta biết, Mộ Dung gia, là thứ mà ta phải liều mạng để bảo vệ, chưa ai từng nói muốn bảo vệ ta, thật đấy.”

“Tiểu Chiêu, ta không phải công tử nhà giàu. So với người ta rõ ràng ném trái nhiều hơn tình phong huyết vũ. Ta cũng không cần người bảo vệ, nhưng lúc người nói như vậy, ta thực vui vẻ.”

“Tiểu Chiêu, khi đó người hỏi ta có muốn cùng người lưu lạc giang hồ không, ta đã nói muốn, hiện tại, đáp án như cũ không thay đổi. Còn người?”

“Tiểu Chiêu, ta đối với người có một loại cảm tình, nhưng ta lại không biết là cái gì, chưa ai dạy cho ta... Loại cảm tình này khiến ta nghĩ muốn...” Chậm rãi cúi đầu, hôn hần.

Thượng Quan Chiêu Nhiên này giờ không nói gì, thần sắc trên mặt bắt đầu tan rã, cho đến khi ta hôn hần, hần vẫn không phản ứng chút nào.

Ta âm thầm cười, hiểu lắm rồi sao? Ta che giấu nỗi cô đơn của mình, đứng lên: “Thượng Quan công tử, thực xin lỗi, ta thất thố.”

“Đúng rồi, Tiểu Chiêu, đồ ăn nhà Mộ Dung gia cũng ngon lắm! Đến đến đến ~ chúng ta đi ăn đi ~ lúc đó ăn của người nhiều bạc như vậy, hiện tại đến mời người ăn cơm ~ muốn ăn gì cứ việc mở miệng nha

không cần hẹp hòi như vậy thôi ~” Ta khôi phục giọng điệu cùng hành xử như bình thường, giống trước kia đi kéo kéo tay áo hần.

Hần vẫn là không nói lời nào mặc ta kéo vài bước, đột nhiên tay kia của hần nắm lấy cổ tay ta, kéo về phía sau. Thượng Quan Chiêu Nhiên khí lực ta nào bì kịp, hướng chi còn rút vào nội lực. Ta bị kéo lảo đảo một chút, ngã về phía sau, còn chưa kịp phản ứng gì, một đôi môi nóng rực đã áp lên. Ta mở to hai mắt nhìn, thật sự không dám tin.

Nụ hôn kết thúc. Hần đem ta vẩy trên tường trong vòng tay hần, gương mặt ngăm đen ửng đỏ.

“Mộ Dung Yến, người muốn cứ như vậy xem như chưa nói gì? Nằm mơ đi!”

Có ý gì? Ta nhìn hần.

Hần thở dài: “Đáp án của ta cũng không thay đổi... cùng người, cùng nhau, tiếp tục hành tẩu giang hồ...”

“... Thích ta sao?” Ta trừng mắt nhìn, có chút chờ mong.

“Không phải thích...” Hần cúi đầu hôn ta, “Là yêu... Ta yêu người, bắt đầu từ ngày vọt qua kéo người thoát khỏi lưới đao kia.”

Nói xong, hần tiếp tục hôn ta.

“Nếu không, cũng sẽ không... chịu được người cố tình gây sự nhiều như vậy... Ta yêu người, bất luận người là Mộ Dung Yến hay Yến Thung Dung.”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-tieu-giai-phi>